

liggimale teiste leri jure, selle kindla nou-
uga ehk seälsammas surra ehk ärratwoita.
Oga selledärast tunglaid nemadni mch-
traste ja kangesse kest nende lerisse et fect
tükide ja püsside lastminne, mis waenla-
sed meie peale lassid, neld ei woind keel-
da sisise minnemast. Nelli tundi pannid
ommeti need teised wästo, agga kui se
tavlus keigekangemaks sai, ja nemmad
näägild et nemmad ei ennam woind par-
vata, siis nemmab hakkasid senna ja ten-
na joofema ja mõtlesid et meie rahvas
pidi sagi fallal minnema, et nemmad
woikid siis jälle fogemattā nende peale
tulla. Agga meie sõa mühhed lässid tse-
kohhe kest leisi läbbi ja aiasid neid taaga,
ja keik mis nende ette tuli, piddi kame-
ga terra tundma. Said nemmad neid
siis täiesse örrawolnud, siis nemmad tul-
lid rõmoga taggasid, ja lässid sagi fallale.

Keik

Keik se leet oöi seest täis; sed nemmades
leibid, mitto tubhat telgid, tükide ja püssi
lööd liggi nelikümnered fared tükid, ühhe
hulga püssi rohto ja mud sõa ri siad, lip-
pud, keksuogust mona & omeliide ja weis-
te hulga, keksuoguted rüed ja n mud & so-
jad, mis ühhe sõa tööele lerts on. Eelle
ülema peiliko telgi kes mis fogene il-
lus ja fallis, puha ja hõbbeda ja hõiga
läbbi koufid olli, anti siis Tummalale,
selle wåggede Jäsfandale kes meie ni suur
woimust annud, selle eest on ja fitust.
Tummal olli meld ka nenda armolikult
hoidnud et agga wåggas püsifut meie rah-
vast olik hukka saanud, aga sedda ennam
neist Turkidest. Se oiki ful üks suur wi-
mus, agga kolme näädala pärrost andis
Tummal meile veel palju suremas õnne
ja rõõtuse, ja se sundis esimesiel pärval
leituse suul kui keik Turki wåggi sedi a-